

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes szerint az EK 43. cikk első bekezdése biztosítja a tagállami állampolgárok számára azt a jogot, hogy letelepedjenek valamely másik tagállamban annak érdekében, hogy ott önálló vállalkozóként gazdasági tevékenységet kezdjenek és folytassanak, illetve társaságot alapítsanak és irányítsanak. A hátrányos megkülönböztetésnek az EK 12. cikkben megállapított általános elvét fejezi ki az EK 43. cikk, amely megtiltja a független vállalkozók állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetését. Az EK 43. cikk második bekezdése rögzíti a [letelepedés országának] saját állampolgárait irányadó bánásmóddal egyenlő bánásmód követelményét. E cikk szerint a letelepedés szabadsága magában foglalja a jogot a gazdasági tevékenység más tagállamok területén önálló vállalkozóként történő megkezdésére és folytatására, tekintet nélkül annak jellegére, valamint vállalkozások, így különösen társaságok alapítására és irányítására, a letelepedés országának joga által a saját állampolgárait meghatározott feltételek szerint.

A cégjegyzék vezetésével megbízott osztrák bíróságok az osztrák jog alá tartozó társaságnak az Európai Unióhoz 2004. május 1-jével csatlakozott tagállamok – kivéve Máltát és Ciprust – állampolgára kérelmére történő bejegyzése esetén a tag függetlenségének megállapítását követelik meg. A független vállalkozókat és munkavállalókat „a gazdasági tevékenység valódi gazdasági tartalma” alapján különböztetik meg. Az osztrák szabályozás szerint munkavállalónak kell tekinteni a személyegyesítő társaságok azon tagjait, valamint a korlátolt felelősségű társaságnak a 25 %-nál kisebb részesedéssel rendelkező azon tagjait, akik jellemzően munkaviszony keretében ellátott tevékenységet végeznek. E vélelem addig érvényes, amíg a tag kérésére a regionális munkaügyi iroda meg nem állapítja, hogy a tag döntő befolyást gyakorol a társaság irányítására. A függetlenséget a kérelmezőnek kell bizonyítania. Az érintett személyek nem kezdenek meg tevékenységüket addig, amíg a legfeljebb 3 hónapon belül meghozandó határozattal meg nem állapítják függetlenségüket.

A felperes állítása szerint e rendelkezés nem egyeztethető össze az EK 43. cikkben biztosított letelepedés szabadságával. Azáltal, hogy e rendelkezés minden igazolás nélkül jelentősen megnehezíti a nyolc új tagállamból származó független vállalkozók számára, hogy társaságot alapítsanak, az sérti e vállalkozók azon szabadságát, hogy Ausztriában telepedjenek le. A per tárgyát képező szabályozás még akkor is hátrányos megkülönböztetést tartalmaz, ha alkalmazási köre korlátozott. Még ha az érintett nyolc tagállam állampolgárainak nem is kell kivétel nélkül és minden esetben kérniük a fenti igazolást, a döntő körülmény az, hogy Ausztria és a többi tagállam állampolgárainak ezt *soha* nem kell kérniük. Ráadásul a csatlakozási szerződések átmeneti rendelkezései kizárólag a munkavállalók szabad mozgását illetően állapítanak meg korlátokat. Az ilyen korlátozás nem lehetséges a letelepedés szabadságát illetően. Az a tény, hogy a szóban forgó szabályozás célja szerint meg kívánja akadályozni a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó átmeneti intézkedések kijátszását, és annak nem célja a letelepedés szabadságának korlátozása, semmit sem változtat azon, hogy végeredményben e rendelkezés korlátozza a letelepedés szabadságát.

Az EK 46. cikknek megfelelően a letelepedés szabadságának korlátozása kizárólag közrendi, közbiztonsági vagy közegészség-

ügyi okokból, illetve a nem nyíltan hátrányos megkülönböztetést megvalósító intézkedések esetén más, közérdeken alapuló kényszerítő okból igazolható. Mivel ezen intézkedések alapvető szabadságot korlátoznak, azoknak minden esetben alkalmasnak kell lenniük az elérni kívánt cél elérésére, és nem léphetnek túl az e cél eléréséhez szükséges mértéken. A per tárgyát képező szabályozás nem teljesíti e feltételeket.

A felperes szerint ugyanis nincs arra utaló jel, hogy az átmeneti rendelkezéseknek az érintett nyolc tagállam állampolgárai által történő megkerülése, amelytől az osztrák kormány tart, olyan méreteket öltene, amely ténylegesen és alapvetően veszélyeztetné az osztrák munkaerőpiac működését. Emellett a munka jellegének meghatározására vonatkozó két szempont – vagyis a végzett munka jellege és a társaság irányítására gyakorolt befolyás – nem alkalmas a munkaviszony keretében végzett és a független tevékenység megkülönböztetéséhez. Ami a korlátozás szükségességét illeti, az osztrák kormány előadásaiból nem tűnik ki, hogy valamely kevésbé korlátozó intézkedés, mint például a társaság bejegyzését követően elvégzendő utólagos ellenőrzés miatt nem alkalmas az elérni kívánt cél megvalósítására.

A Corte suprema di cassazione (Olaszország) által 2007. március 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Ampliscientifica Srl, Amplifin SpA kontra Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(C-162/07. sz. ügy)

(2007/C 140/17)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Corte suprema di cassazione

Az alapeljárás felei

Felperesek: Ampliscientifica Srl, Amplifin SpA

Alperesek: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) az 1977. május 17-i 77/388/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 4. cikke (4) bekezdésének utolsó részét úgy kell-e értelmezni, mint nem kellően pontos rendelkezést, amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az e pontban előírt rendszert csak kölcsönös pénzügyi, gazdasági és jogi kapcsolatban álló jogalanyok sajátos esetén alkalmazza, vagy pedig úgy, mint kellően pontos rendelkezést, amely, amennyiben már a tagállam elfogadta ezt a rendszert, kötelezővé teszi e rendszernek valamennyi, a fent hivatkozott kapcsolatban álló jogalany tekintetében történő alkalmazásának előírását;

2) az első kérdésre adandó választól függetlenül, az időbeli korlátok azon értelemben történő előírása, hogy a kapcsolatnak már meghatározott ideje fenn kell állnia, mint a rendszer alkalmazása feltételének, anélkül, hogy az érdekelt adóalanyok számára lehetséges volna a kapcsolat létrehozása érvényes gazdasági indokának bizonyítása, az irányelv céljához, illetve a joggal való visszaélés tilalmának elvéhez viszonyítva aránytalan eszköznek minősül-e, amennyiben e szabályozás egyébként a HÉA semlegessége elvével ellentétesnek minősíthető.

(¹) HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet 1. kötet 23. o.

Verwaltungsgericht des Saarlandes (Németország) által 2007. március 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr. Fritz Trennheuser és a Deutscher Apothekerverband e.V. kontra Saarland és a Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, perbe hívott: DocMorris N.V

(C-171/07. sz. ügy)

(2007/C 140/18)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgericht des Saarlandes (Németország).

Az alapeljárás felei

Felperesek: Apothekerkammer des Saarlandes, Marion Schneider, Michael Holzapfel, Dr. Fritz Trennheuser és a Deutscher Apothekerverband e.V.

Alperesek: Saarland és a Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales.

Perbe hívott: DocMorris N.V

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseket a tőkeegyesítő társaságok vonatkozásában (EK 43. és 48. cikk), hogy azokkal ellentétes a gyógyszerárak külföldiek általi tulajdonlásának tilalma, amelyet az utoljára a 2006. október 31-i rendelet 34. cikke (BGBl. I-2407. o.) által módosított, gyógyszerészségről szóló törvény 1980. október

15-én egységes szerkezetbe foglalt szövege (BGBl. I-1993. o.) 2. § (1) bekezdésének 1-4. és 7. pontja, valamint a 7. § első mondata és a 8. § első mondata tartalmaz?

2. Abban az esetben, ha az első kérdésre igenlő a válasz:

Jogosult és köteles-e egy nemzeti hatóság a közösségi jogra, különös tekintettel az EK 10. cikkre és a közösségi jog hatékony érvényesülésének alapelvére, hogy az általa a közösségi jogba ütközőnek ítélt nemzeti előírásokat ne alkalmazza, abban az esetben is, ha nem a közösségi jog nyilvánvaló megsértéséről van szó, és a vonatkozó előírások közösségi joggal való összeegyeztethetlenségét az Európai Közösségek Bírósága nem állapította meg?

Verwaltungsgericht des Saarlandes (Németország) által 2007. március 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Helga Neumann-Seiwert gyógyszerész kontra Saarland és a Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales, perbe hívott: DocMorris N.V

(C-172/07. sz. ügy)

(2007/C 140/19)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgericht des Saarlandes (Németország).

Az alapeljárás felei

Felperes: Helga Neumann-Seiwert gyógyszerész

Alperesek: Saarland és a Ministerium für Justiz, Gesundheit und Soziales.

Perbe hívott: DocMorris N.V

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseket a tőkeegyesítő társaságok vonatkozásában (EK 43. és 48. cikk), hogy azokkal ellentétes a gyógyszerárak külföldiek általi tulajdonlásának tilalma, amelyet az utoljára a 2006. október 31-i rendelet 34. cikke (BGBl. I-2407. o.) által módosított, gyógyszerészségről szóló törvény 1980. október 15-én egységes szerkezetbe foglalt szövege (BGBl. I-1993. o.) 2. § (1) bekezdésének 1-4. és 7. pontja, valamint a 7. § első mondata és a 8. § első mondata tartalmaz?